

1.

MIÉRT TEGYÜNK BIZONYSÁGOT?

Június 27., szombat délután

A menny szánalmat érzett az emberiség iránt, ezért az Atya, a Fiú és a Szentlélek elkészítette a megváltási tervet. A terv tökéletes véghezvitele érdekében megszületett a határozat, miszerint Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia önmagát adja bűnért való áldozatra. Vajon mivel mérhető le e szeretet mélysége? (...) Az Atya Krisztussal együtt a menny összes erőforrását felkínálta, hogy az ember megmentésének terve semmiben se szenvedjen hiányt. Ezt a szeretetet csodálva kimondhatatlan hálával telik meg a lélek! Ó, micsoda szeretet, micsoda semmihez sem fogható szeretet! Ezt csodálva tisztul meg a lélek minden önzéstől, a tanítvány megtagadja önmagát, felveszi a keresztet, és követi az Üdvözítőt. – *Counsels on Health*, 222. o.

A természet az ember érzékeihez szól, és azt hirdeti, hogy van egy élő Isten, a Teremtő, minden dolog legfőbb Ura. „Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezének munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.” (Zsolt 19:2–3) Az a szépség, amelybe a föld öltözik, Isten szeretetének egyik jele. Ezt a szeretetet figyelhetjük meg az örök hegyekben, a fenséges fáokban, a bontakozó rügyekben és a pompás virágokban. Mind Istenről beszél. A szombat, amely állandóan Alkotójára mutat, arra szólítja fel az embert, hogy nyissa ki a természet könyvét, és fedezze fel benne a Teremtő bölcsességét, hatalmát és szeretetét. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre él, a gyöngédség forrásai, melyek az ember lelkében megnyíltak – csupán jelentéktelen csermelyek az Úr végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll képtelen leírni. Életed minden napján elmélyedhetsz abban. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd.

Segítségül hívhatod összes Istentől kapott erőt és képességedet, igyekezve, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmaságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem értheted meg az Úr szeretetének mélységét, mely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Jézus Krisztus életéről, a megváltás tervéről, ezek a hatalmas témák egyre inkább feltáruznak előttünk. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 740. o.

Mindenkinek világítania kell. Akire az igazság fénye ragyog, nem teheti, hogy ne világítson a világ erkölcsi sötétsége közepette...

Vannak lelkek, akiket fel kell éleszteni, sokak lelkébe be kell ültetni az üdvösség örömét. Ezek az emberek tévelyegnek, nem alakítottak ki szép jellemet, de Isten örülne, ha megújulnának az Úr Felkentjének örömeiben. Ettől lesznek hatékonyabbak, boldogok, és nyerik el a szentség bizonyosságát – vagyis élő bizonyosságok lesznek... Ezt jelenti a gyógyulás és tisztulás minden Krisztust kereső lélek számára. Van gyógyír Gileádban, mert ott van a nagy Orvos. – *The Upward Look*, 287. o.

Június 28., vasárnap – Az üdvösség alkalmi

Isten szolgálóinak minden forrást igénybe kell venniük országának növelésére. Pál apostol kijelenti, hogy „ez jó és kedves dolog megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson”, hogy „tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések és hálaadások minden emberért” (1Tim 2:3–4, 1). Jakab mondja: „Tudja meg, hogy aki bűnöst térít vissza tévelygő útjáról, lelket ment meg a halálból, és sok bűnt elfedez.” (Jak 5:20) Minden hívő elkötelezte magát, hogy egyesül testvéreivel a meghívás hangoztatásában: „Gyertek el, mert minden készen vár.” (Mk 14:17) Mindegyikünk buzdítsa egymást a teljes szívvel végzett munkára. Az élő, életerős gyülekezet komoly, ünnepélyes meghívásokat továbbít. Szomjas lelkeket vezet el az élet vizéhez.

Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelőssége. Nekik kellett hirdetniük az evangéliumot a túloldalon levő területeken. Példájukból megtanuljuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tételek. Szolgálóinak szüntelen törekedniük kell bővíteni a munkakör-

rüket. Mindig többet igyekeznek tenni, és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és szélesednie kell, míg körül nem öleli a világot. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 14–15. o.

Némelyeknek kevés jó alkalom adatott, és tévúton jártak, mert nem ismerték meg az igaz utat, de az igazság sugarai hozzájuk is el fognak jutni. Az Úr megszólítja őket, ahogyan megszólította Zákeust is: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom” (Lk 19:5), és végül bebizonyosodik, hogy akiket megátalkodott bűnösöknek hittek, azoknak gyermeken érzékeny szívük van, mivel Jézus Krisztus kész volt rájuk is figyelni. Sokan hagyják majd el a legsúlyosabb vétkeiket és hibáikat, és olyanoknak veszik át a helyét, akik lehetőségekkel és előjogokkal rendelkeztek, de nem értékelték azokat. Így ők lesznek Isten legértékesebb választottai, és amikor Krisztus eljön az Ő országával, ők állnak majd a trón körül. – *Conflict and Courage*, 301. o.

Jézus Krisztus megtisztelte az embert bizalmával, és ezzel irántunk való megbecsülését fejezte ki. Még a legmélyebbre süllyedt embereket is tisztelettel kezelte. A Megváltónak mindig fáj, amikor ellenségeskedéssel, romlottsággal és erkölcstelenséggel találta magát szembe, de soha egyetlen szóval sem fejezte ki, hogy ez sérti érzékenységét, vagy bántja finom ízlését. Bármilyen gonosz szokással, súlyos előítélettel vagy eluralkodó szenvedéllyel találkozott, mindezt szánakozó gyengédséggel fogadta. Ahogy az Ő Lelke megérint bennünket, minden embert a miénkhez hasonló kísértésekkel és próbákkal küzdő testvérünknek tekintünk, akik sokszor elbuknak, és igyekeznek újra talpra állni, megértésre és segítségre vágyva harcolnak a csüggedtséggel és nehézségekkel. Ne csüggedjünk és ne utasítsuk el őket, hanem ébresszünk reményt a szívükben! – *A nagy Orvos lábnymán*, 165. o.

Június 29., hétfő – Örömet szerezni Jézusnak

A kilencvenkilenc juhot a pusztában hagyják, és elkezdődik az eltévedt juh megkeresése. Amikor a pásztor megtalálja, a vállára emeli őt, és boldogan tér vissza nyájához. Nem zúgolódik, nem elégedetlenkedik, és nem korholja szegény juhát az okozott kellemetlenségek miatt, hanem örömmel viszi a vállán. És ezek után következik a még nagyobb

öröm kifejezése. Meghívja barátait és szomszédait, hogy vele együtt örüljenek azért, aki elveszett és megtaláltatott: „Mert megtaláltam az én juhomat.” Az öröm témája a megtalálás; nem emlegeti az eltévelyedést, mivel a megtalálás öröme ellensúlyozza az elvesztés miatti aggodást, a nehézségeket, valamint a kereséssel és hazahozással járó veszélyeket. „Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15:7) – *Lift Him Up*, 206. o.

A pénzdarab, ha a porban és a szemétben hever, akkor is ezüst. Gazdája keresi, mert értékes. Hasonlóképpen minden lélek, bármilyen mélyre vitte is a bűn, Isten szemében drága. Mint ahogy a pénzdarabon rajta van az uralkodó képe és neve, a teremtéskor az ember is magán viselte Isten képmását és jellemét. És bár a bűn hatására az Úr képmása megkopott és elhomályosult, nyomai minden lélekben megmaradtak. Isten meg akarja tisztítani az ember lelkét, hogy újra az Atya képmását – az igazságot és szentséget – tükrözze.

A példázatbeli asszony szorgalmasan keresi elveszett pénzét. Gyertyát gyújt, és kisöpri a házat. Mindent elmozdít, ami a keresésben akadályozza. Csak egy darab veszett el, mégis addig keres, mígnem megtalálja. Ha a család egyik tagja Isten számára elveszett, mindent el kell követnünk, hogy megtaláljuk. – *Krisztus példázatai*, 194. o.

Amikor az ember így együtt dolgozik Istennel, ez a tevékenység az Úr kézjegyet viseli...

A menny nagy örömmel tekint ezekre a kettős, egybefonódó tettek-re! Az egész menny figyeli az eszközöket, akiknek, akár a kéznek, végezni kell Isten szándékát a földön. Így az Atya akaratát végzik a mennyben. Ez az együttműködés olyan feladatot teljesít, mely tisztességet, dicsőséget és méltóságot áraszt Istenre. Jaj, bárcsak valamennyien úgy tudnának szeretni, mint Krisztus szeret, hogy pusztuló embereket menthessenek meg a romlástól! Milyen meglepő változás menne végbe világunkban! (...)

„Az Úr, a te Istened közötted van: erős Ő, megtart, örül terajtdal örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Sof 3:12–17) Milyen csodálatos! Megértjük-e? – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 457. o.

Június 30., kedd – Adakozva fejlődünk

Krisztus szeretete mély és komoly, elfojthatatlan áldásként árad ki azok számára, akik elfogadják. Ebben a szeretetben nincs önzés. Ha ez a mennyei szeretet a szívben lakó elv, jelenlétét éreztetni fogja nemcsak azokkal, akiket személyes kapcsolatainkban a legdrágábbnak tartunk, hanem mindenkivel, akivel érintkezünk. Arra vezet, hogy figyelmesek legyünk, engedményeket tegyünk, a szeretet tetteit cselekedjük, hogy gyöngéden, igazul, bátorítóan szóljunk. Rávezet együttéreznünk a szeretetre éhezőkkel. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1140. o.

Jézus mondta: „A víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” (Jn 4:14) Aki előtt Isten Lelke feltárja az igazságot, fenséges tapasztalatokat szerez, vágyat érez arra, hogy másoknak is beszéljen azokról a vigasztaló dolgokról, amelyeket megismert. Mindig újabb gondolatokat közölhet másokkal Krisztus jelleméről és munkájáról. Ösztönzést érez, hogy Jézus irgalmas szeretetéről beszéljen azoknak, akik Őt már szeretik, de azoknak is, akik még nem.

„Adjatok, néktek is adatik” (Lk 6:38), mert Istennek szava „kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról” (Én 4:15). A szív, ha Krisztus szeretetét megízlelte, minél többet akar abból felszívni, és amint másoknak is bemutatja, még inkább gyarapszik a mennyei kincsekben. A lelkünknek szóló minden egyes isteni kijelentés növeli ismereteinket és szeretetre való képességünket. Az ilyen szív állandó kívánsága: mind jobban megtelni Isten teljességével, hiszen a mi Urunk örömét leli abban, hogy adjon, mert „végtelen bőséggel mindenedet megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 20. o.

Ahol Isten országának alattvalóiban életerő van, ott lesz fejlődés és gyarapodás. Lesz egy állandósuló cserefolyamat: elveszünk valamit, amit továbbadunk; kapunk valamit, amit visszaadunk az Úrnak, mivel az az övé.

Isten a hűséges és igazi hívőkkel dolgozik, és a kapott világosság és áldás a hívő munkája révén visszakerül az Úr művébe. A hívő befogadási képessége olyan arányban növekszik, amilyen arányban visszaadja a kapott áldásokat. Amint másokkal is megosztja a mennyei ajándékokat, lelkében helyet készít az igazság friss áramlatainak és a kegyelem élő forrásainak. Ennek következtében még nagyobb vilá-

gosságot, több ismeretet, valamint bőségesebb áldást kap. Ebben a munkában minden tag kötelessége a gyülekezet életének és fejlődésének folyamatában részt venni.

Aki egész életében csak kap, de sosem ad, hamarosan elveszíti az áldást. Ha az igazság nem árad tőle mások felé, elveszíti az áldás befogadásának képességét. Ha friss áldásokra vágyunk, akkor folyamatosan tovább kellene adnunk a mennyei javakat... Ha az emberek mások számára az isteni áldások csatornáivá válnak, az Úr mindig új áldásokkal fogja feltölteni csatornáikat. – *This Day With God*, 303. o.

Július 1., szerda – Krisztus parancsához hűen

Jézus az egész emberiséggel igyekezett megismertetni és megértetni mennyei küldetését és munkásságát. Azért jött, hogy az Atya jellemét képviselje a világ előtt, így miközben tanulmányozzuk életét, szavait és tetteit, segítséget kapunk az Isten iránti engedelmség minden tekintetére vonatkozóan, és amilyen mértékben az Ő példáját követjük, élő levelekké válunk, melyeket minden ember ismer és olvas. Emberi ügynökök vagyunk, jellemünkkel Krisztust kell képviselnünk a világ előtt.

Az Üdvözítő nemcsak pontos szabályokat hagyott ránk, amelyek bemutatják, hogyan válhatunk engedelmes gyermekekké, hanem élete és jelleme révén be is mutatta, hogyan élhetünk Istennek tetsző életet. – *Lift Him Up*, 169. o.

Aki hisz Jézusban mint személyes Megváltójában, Isten iránti kötelessége szentnek és feddhetetlennek lenni, lelki szolgálatot teljesíteni, megkeresni az elveszetteket, kicsiket vagy nagyokat, gazdagokat vagy szegényeket, szabadokat vagy szolgákat. Ezen a földön a legnagyobb feladat megkeresni és megmenteni az elveszetteket, akikért Jézus Krisztus végtelen nagy árat fizetett: a vérét adta. Mindenkinek kötelessége tevékenyen dolgozni... Ha az elveszett juhot nem keresik meg, nem kerülhet vissza a nyájhoz. – *Lift Him Up*, 358. o.

A sötétség hosszú éjjele ugyan próbára tesz, a reggel mégis könnyűrületből késik, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elveszen, ezért a hosszú késés. Mégis a hűségesekeknek a reggel érkezése, a hűtleneknek meg az éjjel beköszöntése már közvetlen előttünk áll. Ő nem akarja, hogy népe

elvesszen, azért is a hosszú késés. Isten népe az éber várakozással és virrasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és a világtól való elszakadását. Várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és zarándokok vagyunk a földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között annyira szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a világi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virrasztással bizonyítja, hogy átalakult. Nem a föld az otthona, hanem jobb, mennyei hazát vár. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 193. o.

Július 2., csütörtök – A szeretet készítése

[Pál] meg volt győződve arról, hogyha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, eltűnne az önzés a szívükből. Az apostol hosszasan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja keblén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmes lévén halálig – és ami a legszegyenletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb –, a kereszthalálig. Tudunk-e Isten szeretetének e csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek a mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. o.

Akik Istent szeretik, nem adhatnak szállást a gyűlöletnek vagy az irigységnek. Mikor az örök szeretet mennyei elve tölti be a szívet, másokra is kiárad, de nem csupán azért, mert előnyökkel jár, hanem mert a szeretet a cselekedetek rúgója, mivel az alakítja a jellemüket, kormányozza ösztöneiket, uralkodik szenvedélyeiken, lecsillapítja az ellenségeskedést, magasztossá és nemessé teszi szeretetüket. Ez a szeretet nemcsak azért fejlődik ki, hogy csupán mi magunkat és a mieinket foglalja magába, hanem széles, mint a világ, magas, mint a menny, és összhangban áll a munkálkodó angyalok szeretetével. Ha ezt a szeretetet ápoljuk lelkünkben, megédesíti egész életünket, és finomító légkört áraszt maga körül mindenfelé. Ha ez él bennünk,

csakis boldogok lehetünk, akár ránk mosolyog a szerencse, akár mellőz minket. Ha teljes szívvel szeretjük Istent, akkor szeretni fogjuk a gyermekeit is. Ez a szeretet az Isten Lelke... Ha lelkünket nem keresztelte meg a Mindenható és az egymás iránti szeretet mennyei kegyessége, akkor hiányzik belőlünk az igazi jóság, akkésor alkalmatlanok vagyunk a mennyre, ahol minden csupa szeretet, csupa egyetértés. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 223. o.

Az őszinte megtérés legfőbb bizonyítéka: az Isten és az emberek iránti szeretet. Aki Jézust elfogadta Üdvözítőjének, mélységes és őszinte szeretetet érez mindazok iránt, akik vele egy hitet vallanak. Így történt ez a thesszalónikai hívőknél is. Az apostol ezt írja: „Az atyafiúi szeretetről pedig nem is szükség írnom nektek; mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek. Sőt, gyakoroljátok is azt minden atyafiak iránt, akik egész Macedóniában vannak. Kérünk azonban titeket, atyámfiak, hogy mindinkább gyarapodjatok. És becsületbeli dolognak tartjátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezetekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük nektek, hogy a kívül valók iránt tisztességesen viselkedjétek, és semmi szükségét ne érezzetek.” (1Thessz 4:9–12) – *Az apostolok története*, 262. o.

Június 3., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Isten terve egyházával” című fejezet. Jézus élete, „Menjétek el, és tanítsatok minden népeket” című fejezet.